

En drög han till Sverige mot Sö-
nunge gärd
Med gläsnen och färd i sin
Beslalde sin Svigermor i
En ensam han gitt
Mort Rorger att nattid städa.

Söt Ragnar beredde af sinaste ull
Sig släder, båg latta och tåta;
Dott lita allena för visheten full,
Det, afven, på det

En drög han till Sverige mot Sö-
nunge gärd
Med gläsnen och färd i sin
Beslalde sin Svigermor i
En ensam han gitt
Mort Rorger att nattid städa.

En drög han till Sverige mot Sö-
nunge gärd
Med gläsnen och färd i sin
Beslalde sin Svigermor i
En ensam han gitt
Mort Rorger att nattid städa.

En drög han till Sverige mot Sö-
nunge gärd
Med gläsnen och färd i sin
Beslalde sin Svigermor i
En ensam han gitt
Mort Rorger att nattid städa.

Söt Ragnar beredde af sinaste ull
Sig släder, båg latta och tåta;
Dott lita allena för visheten full,
Det, afven, på det

En drög han till Sverige mot Sö-
nunge gärd
Med gläsnen och färd i sin
Beslalde sin Svigermor i
En ensam han gitt
Mort Rorger att nattid städa.

En drög han till Sverige mot Sö-
nunge gärd
Med gläsnen och färd i sin
Beslalde sin Svigermor i
En ensam han gitt
Mort Rorger att nattid städa.

GS 1058

En Visa

om

Rung Ragnar Lodbrok

och

Thora Borgarhiort,

Rung Herrands Dotter.

Norrköping, 1827.

Ad. Fr. Raams Enka.

·æquiph vuraðavq uæqiajmaç mç
 Supl mæ uæqiaç qç
 'mç æquvhol ææqiaç ææqiaç qç
 'æquvhol nuup æquvhol qç
 :mç vç
 æquvhol an upmç qç ææqiaç mæq

·æquiph uæqiaç hyl vragç qç
 :vç job uæqiaç qç
 :mç qç vax i ææqiaç ææqiaç hyl
 :æquvhol uæqiaç ææqiaç ææqiaç uæqiaç
 — ææqiaç ææqiaç i ææqiaç ææqiaç ææqiaç

Men herran sig Ormarna resie i skyn
 I rysligt sig vindande höjning,
 Och sprutade etter i skurar ur skyn,
 Der ögonens eld
 Besken deras öfversta höjning.

Man hörde i luften ett hväsande, som
 Då stormar i asparne brusa,
 Men plösligt de Bestarne vände
 sig om

Och ned på vår jord,
 Att öfver sin fiende rusa.

De skalade hjällen med slammer och gny
 Ur gapet de tungorna räckte,
 Som fladdrade klufna — men icke
 förty

Kung Ragnar sin sköld
 Till motvärn mot Bestarne sträckte.

De stungo, de beto, de steto i den;
 Men skölden ej skynena lände.

Dock segren var öfvis och wacklan-
 de än,

Då Hjerten sin glas
 I hjertat på Bestarne rände.

Kung Herrands Dotter, den sagra-
 ste Rö,
 Beslöt i en Borg sig förswara
 Mot Friares wäld att som Jungfru
 få dö.

(Men säkert det war,
 Att så dem deß lärare bara.)

Två wakande ormar i hväsande ring,
 De rysliga woro att skåda —
 Med ringlande kroppar sig flåta
 omkring

Den helaste borg,
 Och bitas i stjertarne båda.